

Durmuş Hocaođlu

Gizli Türkiye'nin Şifresi

Aksiyon., Yıl: 7., Sayı: 352; 01.09.2001-07.09.2001 (Cumartesi-Cuma), s.28

Durmuş Hocaođlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 104; 2001 Sıra No: 17

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Gizli Türkiye'nin Şifresi”., *Aksiyon.*, Yıl: 7., Sayı: 352; 01.09.2001-07.09.2001 (Cumartesi-Cuma), s.28

“.....”

Hükümet'in birbirini tamamlayan, birbiriyle bir bütünlük arzeden “Türk Lirasına Deđer Kazandırma ve Vergi Numarası Harekâtı” üzerinde ciddiyetle düşünmek ve ihtiyatla ve bâhusus şüphecilikle yaklaşmak lâzım geldiği kanâatindeyim. Burada, evvelen, “şüphe” kelimesini kastî olarak seçmiş olduğumu belirtmek isterim. Bu kasıt, öncelikle, genel bir prensip olarak, felsefî anlamda ve “metodik şüphe”nin öneminden ileri gelmektedir: “De omnibus dubitantum est” (herşey, şüphe edilebilirdir). İncileyin, Şüphe, en iyi şekliyle icrâ edilirken dahi kirli bir zenâat olmaktan kurtulamayan Siyâset'in bu tabiatından dolayı da bir zarûret olmaktadır: Herşey, ‘şüphe edilebilir’dir, yâni, herşeyden şüphe edilebilir, veya başka türlü söylendikte, şüphe edilemeyecek, şüphe edilmesi câiz olmayan hiçbirşey yoktur; lâkin, bahse mevzû olan siyâset ve siyâsetçi ve bâhusus, bizim gibi, “kayıt-dışı ve dejenere siyâset”in cârî olduğ u bir ülkedeki siyâset ve siyâsetçi olunca, Şüphe'nin ehemmiyeti katbekat artmaktadır.

İmdi: Bu azîm harekât hakkında niçin bu kadar şüphe içinde kalmalıyız dersenez, hemen belirtmeliyim ki bu mevzûdaki şüphemin çok daha hassas, çok daha husûsî bir sebebi bulunmaktadır; ama bunu bu yazının en son kısmına ayırmak istiyorum

Bu operasyonun görünen veya söylenen sebebi, Vergi Numarası Harekâtı yoluyla ekonomik faaliyetlerdeki kaçakların azaltılarak “kayıt dışı ekonomi”nin kayıt altına alınması ve bu sûretle, devletin vergi gelirlerinin yükseltilmesi; Türk Lirasına Deđer Kazandırma Harekâtı yoluyla da bir yandan, yastık altında bulunan (yekûnu altmış milyar dolara bâliğ olduğ u tahmîn edildiği rivâyet olunan) âtil dövizin faal hâle getirilmesi sûretiyle ekonomiye canlılık getirilmesi ve aynı zamanda TL kullanımını her alanda hayata geçirerek ülkenin Dolar başta olmak üzere diğer yabancı paralara olan bağımlılığının azaltılması ve bu sûretle de döviz dalgalanmalarının ekonomik kriz etkisi yaratmamasıdır.

Fakat, fikrimce mesele bu derece basite indirgenemeyecek olsa da gerektir.

Bir kere, farz-ı muhâl samîmiyet kabul etsek dahi, bürokrat, iktisatçı ve siyâsetçilerin işbu hesaplarının “insansız” yapıldığı anlaşılmaktadır; insansız, yâni içinde insanların ferdî ve kollektif davranışlarının, kültürlerinin, tarihî gelenek ve bakıyyelerinin, hislerinin, inançlarının ve temâyüllerinin ya hiç veya yeterince bulunmadığı hesaplar. Nitekim, bu ülke vatandaşlarının vergi ödeme konusunda niçin çok isteksiz olduğuna dâir ciddî bir ilgi ve de bilgi mevcut olmadığı için, bu ilginin nasıl doğurulacağı hakkında bir ilgi ve bilgi ve bunlardan kaynaklanan bir politika da oluşturulamamaktadır. Dikkat edilmemektedir ki: “Vergi vermek”, ancak sıhhatli bir vatandaşlık bilincinin ve organik ve sıhhatli bir vatandaş-devlet bağının mevcut olduğu toplumlarda kaabil olabilmektedir. İmdi: Bu toplumun insanları henüz kâmil mânâda “vatandaş” olabilmemiş değildir. Vatandaş (citizen), Tebaa’dan farklı olarak, kendi irâdesiyle siyâsî otoriteyi tâyin ve kontrol edebilen insan demektir; ülkemizde henüz tam olarak mevcut olmayan budur. Bunun içindir ki, bizde vergi, esas îtibâriyle, Devlet ile Vatandaş arasındaki bağın modern anlamda te’sis edilemediği modernite-öncesi toplumlarda olduğu gibi, Devlet gücü ile cebren tahsîl edilen “algı”dır ve el’ân tatbîk edilen metod da aynen budur: Türk İnsanı, kendi ülkesinde siyâsî otoriteyi kendi gücüyle tâyin ve murâkabe edebilecek bir bulûğ seviyesine yükselememiştir; henüz büyük ölçüde “tebaa”dır, ya da “yarı-vatandaş”, ama “vatandaş” değil; o sebeple de Devlet’in, vergisini zor ile tahsîl etmesi gerekmektedir.

İkinci olarak, Modernite’ye terfi edememiş her ülkenin vatandaşları (daha doğrusu yarı-vatandaşları) gibi Türkiye’nin vatandaşları indinde de, Devlet, kimseden birşey almadan herkese herşeyi vermeye muktedir bir tür Yer-Yüzü Tanrısı olduğundan, vergi ödemenin esbâb-ı mûcibesi de tam zihinlerimizde oluşmamaktadır. Bu cemiyetin geleneksel olarak Devlet’e olan aşırı bağımlılığı ve Devlet’in de bu bağımlılığı mütemâdiyen pekiştirmesi; insanımızda hâlâ Hürriyet’in asıl menbâi olan İç-Hürriyet’in kifâyet mertebesinde inkişâf edememesi, Devlet’i gözümüzde böylesine bir fetiş, bir idol hâline getirmektedir: Devlet, bizim bilemediğimiz ve asla da bilemeyeceğimiz bitmez-tükenmez hazînelere sâhip öyle bir varlıktır ki, bizler O’ndan herşeyi alabiliriz, ama bunun için O’na birşeyler vermemiz gerekmektedir.

Üçüncüsü şu ki, bir müessese olarak Siyâset’in ve hakikî kişiler olarak da siyâsetçilerin ekser-i kâhıra îtibâriyle tahammül edilemez mertebede tefessüh etmiş ve artık cürümlerin aleniye dökmelerinden dahi havf ve hazer edilmez bir sûrette alenen irtikâb edilmekte olması da dürüst bir biçimde vergi ödemesini anlamsızlaştırmaktadır. Yâni, netîceten, vergi versek ne fark edecek, vermesek ne fark edecek, ey İhvân! Bu utanmaz, ar damarı çatlamış yiyiciliğe dağlar dayanmazken sizin-benim üç kuruş vergimizin ne hükmü olur ki? Ona-buna el-avuç açmaktan onuru paspasa dönmüş bir ülkede, Devlet’i yönetenler, kendisinden kişi başına on kat daha zengin olan İngiltere’dekinin on misli büyük kamu aracı ordusunu, yüz misli büyük lojman ordusunu gözümüzün içine baka-baka hâlâ ayakta tutmakta iseler; tahsîl edilen tüm vergiler rantiyeciye ödenen fâizi dahi karşılamıyorsa ve de Biz bu skandalları önleyebilecek kudret ve cesâretten mahrum olmaya devam etmekte isek, vergi ödemenin acaba ne gibi bir mânâsı olabilir, cürme iştirâkten gayri?

Dördüncü olarak; kendi varlığını, hükümranlık hakkını ve varlığını kendi eliyle Avrupa Birliği’ne hediye etmek için elinden gelen her gayreti sarfeden, bu ülkenin Brüksel’den yönetilmesini gönüllü olarak isteyen, bu topraklardaki bin yıllık destânı kendi eliyle nihâyete erdirmeye hazırlanan bir devlet yönetimini vergi ile taltîf etmenin ne gibi bir mânâsı olabilir?

Beşincisine gelince: Bu çifte harekât hakkındaki en büyük şüphe ve reddimin çok daha hassas, çok daha husûsî gerekçesi şudur: Kanâatimce, bu operasyonun yönelmiş olduğu asıl hedef, “Derin Türkiye” veya “Gizli Türkiye” diyebileceğimiz Türkiye’ye, herşeye ve herşeye rağmen bu ülkeyi ayakta tutan gerçek Türkiye’ye giden yolları keşfetmek, Gizli Türkiye’nin şifresini çözerek hazînelerini ele geçirmektir. Ondaki sonra ne olacağı ise gayet sarâhaten bellidir: Gizli Türkiye’nin yağmalanması ve kurutulması! Yastık altındaki altmış milyar

doların âkıbeti hakkındaki düşüncelerimin tüyler ürpertici olduğunu söyleyebilirim. Muhtemeldir ki, Türk Lirası'nın câzipleştirilmesi vaadleri ile açığa çıkarılarak banka kasalarına doldurulacak olan bu para, Türkiye'nin bu son hazînesi, yeni bir kriz dalgası ile buharlaştırılabilir ve son bir yılda dışarıya kaçtığı/kaçırıldığı tahmîn edilen yüz milyar dolara eklenebilir. Netîce: Harîm-i ismetine girilmiş, son hazînesi de yağmalanmış ve kurutulmuş bir Türkiye! Hârîka bir trajedi doğrusu!

★★★

Denebilir ki, ekonominin kayıt altına alınmasına, daha düzenli ve daha iyi vergi tahsîline ve Türk Lirası'nın Türkiye'nin gerçekten gerçek parası olmasına mı karşısın? Elbette hayır! Ancak, derim ki: Siyâset'in kayıt-dışı ve Millet'e karşı sorumsuz olduğu, tahammül edilemeyecek derecede kirlendiği, görgüsüz isrâfın, tiksindirici hırsızlığın, talanın, “yiyicilik”in (frenkçesi, Napotizm) normalleştiği bir ülkede ekonomi kayıt altına alınamaz; böyle bir ülkede dağlar kadar vergi, denizler kadar dolar dahi hiçbir yaraya merhem olmaz. Kutadku Bilik'te dendiği gibi: “Et kokarsa tuzlarsın, tuz kokarsa neylersin?”. Türkiye'de siyâset, maalesef bu vaziyette: Bu ülkede kokmuş olan et değil, tuz, yâni Siyâset. Önce onun temizlenmesi lâzım.

☞☞